

MASAL ÜLKESİNİN BAŞ KARAİKERİ

Sayfa 1

AYDIN GEDİKLİ

Sultanahmet Meydanı'nda, Konstantin'in İstanbul'u ilk kez görüp büyüldüğü o kadim yerde, sakalları uzun, elbiseleri yamalı, rengârenk bir adam, dudaklarının üstü sigaradan sararmış hâlde, yere uzanmış bir köpeğe öylesine derin bir sevgiyle bakıyordu ki gözlerinde, insanın eşine, evladına, annesine duyduğu o yüce bağlılık vardı. Başlangıçta sadece bir hayvansever olduğunu düşündüm fakat kısa bir süre sonra etrafındaki yerli ve yabancı turistlerin, ona para verdikten hemen sonra, köpeğiyle olan o bağının aslında paraya dayandığını fark edince o an, bu garip sevgi ve şefkatin, manevi bir derinlikten ziyade, maddiyatın tesiriyle tezahür ettiğini ne yazık ki anladım. Bu temaşaya tanıklık edince maneviyatın bittiğini gösteren para; dünyanın varoluşundan itibaren beklenen cuma gününü kısa zaman içinde seyredeceğimizin habercisiydi.

Meydanda gördüğüm elim hadiseden sonra kendimi tarihe tanıklık etmekten ziyade tarih yazmış caddelerine attığım sırada yokuşun aşağısında,

Sultan Cami'nin köşesindeki hapisaneye benzeyen bahçe duvarlarının önünde bir haber kanalı, insanlarla röportaj yapıyordu. Röportajın konusu İstanbul'u yönetmekti. İnsanların çoğu, bu memleketin ana sorununun deprem olduğunu düşünüyor ve buna acilen harekete geçilmesi gerektiğini, 10 kişiden 8'i söylüyordu. İnsanların röportaj esnasında kibar konuşmaya çalışması, bir dile yapılan en büyük kabalıktır bence. Bu konuşmalara daha fazla dayanamayarak, gideceğim yöne doğru ilerlemeye başladım. "İstanbul'u yönetmek" diyordu muhabir. İstanbul'u yönetmekle, dünyayı yönetmek gibi bir tercih sunulsa, galiba ihtiraslarımın bile devreye girmesini beklemeden İstanbul cevabını verirdim. Çünkü İstanbul denilen toprak parçası, merhametin, duygunun, şiirin, hayatın ontolojisi; manzaranın estetizmle seviştiği yerdir. Deprem diyordu vatandaşlar; doğru, ama eksik düşünüyorlar. İstanbul'u kırk yaşına kadar çocuğu olması için ameliyatlar, ilaçlar, dualar ve hacı hocalarla geçen ömürden sonra evladına kavuşan annenin evladına vereceği değer, hassasiyet ve ilgiyle gözetilmelidir. Böyle düşünerek, Türkçe konuşmalar işitmeye susamış vaziyette Haliç metrosuna doğru hızla yola koyuldum.

İSTANBUL'U KIRK YAŞINA KADAR ÇOCUĞU OLMASI İÇİN AMELİYATLAR, İLAÇLAR, DUALAR VE HACI HOCALARLA GEÇEN ÖMÜRDEN SONRA EVLADINA KAVUŞAN ANNENİN EVLADINA VERECEĞİ DEĞER, HASSASİYET VE İLGİYLE GÖZETİLMELİDİR.

MASAL ÜLKESİNİN BAŞ KARAİKERİ

Ayın, güneşe galip geldiği saat arifesinde metrobüsün gelmesini bekleyen günümüz halk, mazimiz kavimler göçünü andıran kalabalıkla demir yığınının insan elinde yeniden yaratılmış olan metrobüsün gelmesini bekliyordum. Üzerinde reklamlarla dolu olan demir yığını perona giriş yapar yapmaz 1453 yılında Fatih'in askerlerinin Konstantinopolis'e girerken 4 bir yana hızlıca dağılmasının mini tiyatrosuna şahit oldum. Gerçi şaşılacak bir şey yoktu, kan yine aynı kan. Tek değişen olgu, eskiden bu hızla topraklar fetheden Türk; bugün yalnızca koltuk fethediyordu.

Vagonun içerisine girdiğimde, boş yer bulmanın gururuyla göğsümü gere gere, imparator tahtına oturmuş, ayaktaki insanları önümde birer hizmetkâr gibi tahayyül ederek, yaptığım işten müsterih ve sevinçli bir şekilde vagon koltuğuna otuyordum. Taa ki birkaç durak sonra, yeni evlenmiş oldukları yüzlerinden belli olan çiftin, tren hareket ettikçe ayaklarına basması, beni ait olduğum yere geri döndürmeye sebep olana dek manevi alemimde kralcılık misyonunu üstleniyordum.

Halk deyimiyle, çiçeği burnunda olan çiftin konuşmalarından, Modern Müzesi'ni ziyaret etmiş oldukları belliydi. Kadının, "Orada iplerin birbirine dolanmasından başka bir şey görmedim." demesi üzerine, kocanın "Sen modern değilsin ki!" cevabını işittiğimde kahkaha atmamak için kendimi zor tutuyordum. İki zıt insanın birbirleriyle evlenmesi, dışarıdan komik, içeriden ise ömrü günah işlemekle geçmiş birinin, sırat köprüsünden geçerken yaşadığı zorluğu andırır bana. Ben zihnimde bu düşüncelerle meşgulken incecğim durağa gelmişim. Vakit tahtımı tanımadığım veliahdıma bırakma vaktiydi. Hoşça kal tahtım!

Kültür başkentinde yaşadığım trajik olaylardan sonra havalimanına gelmişim. Ne zaman uçağa binsem postmodernizmin hayatımıza kattığı hızın beni ölüme biraz daha yaklaştırdığını hissedirim. Bir saat önce İstanbul, bir saat sonra Sivas... Zamanın bu denli ufalanışı, yakınının öldüğüne tanıklık eden birinin feryadında yankılanır gibime gelir. "Daha dün buradaydı."

ZAMANIN BU DENLİ UFALANIŞI, YAKINININ ÖLDÜĞÜNE TANIKLIK EDEN BİRİNİN FERYADINDA YANKILANIR GİBİME GELİR. "DAHA DÜN BURADAYDI."

